

Fenicis a Madrid

ELS 'FENICIS' D'AQUESTA NOSTRADA
MEDITERRÀNIA HAURÍEM
D'APRENDRE MOLTES COSES DEL
CARÀCTER 'NOBLOTE' DELS NOSTRES
VEÏNS CANTÀBRICS

El resultat electoral del passat 20D han deixat un panorama particularment complicat perquè ni tan sols amb l'aparició de partits "nous" a dreta i esquerra això ha estat suficient perquè cap dels dos blocs pugua tenir majoria absoluta al Congrés sense recórrer, oh drama!, a altres formacions. A partits, vaja, d'aquells que se solen anomenar "d'àmbit no estatal", "regionalistes", "nacionalistes" o, directament, "anomalies incentivades per la llei electoral" (una llei entestada a deixar que, si la gent de determinats territoris vota el que vota, doncs, més o menys, això quede reflectit en el repartiment d'escons). En fi, mala sort. La vida és així, ja se sap. I amb això s'ha de jugar... sempre que no s'estimen més tornar a intentar-ho, per bé que els resultats no pinta que en aquest punt foren massa diferents.

Dins aquesta aritmètica parlamentària, i després de l'esmicolament del Frankenstein electoral Compromís-Podemos-És el moment, produït tan prompte com Podemos Madrid donà l'ordre a la seua filial valenciana de no esgotar les opcions d'aconseguir grup parlamentari propi (no fóra cas que s'aconseguira, encara que de carambola, i ja la teníem ben muntada), hi ha una situació divertida. El que generosament podríem anomenar com *esquerra* (PSOE+NC, Podemos, En Comú, Mareas, UP) suma 157 diputats mentre que la *dreta* en fa 163 (PP+UPN+imputat, C's). Assumint que el Partit Nacionalista Basc (6 escons) done suport a l'alternativa d'esquerres, hi hauria un empat a 163 escons. Coalició Canària, per una banda, i els quatre diputats de Compromís que seuen al Grup Mixt són les úniques alternatives que poden afegir vots a favor d'un bloc o d'un altre sempre que continue *el cordó de seguretat* respecte de

ANDRÉS
BOIX PALOP
@Andres_Boix

CDC, ERC i Bildu. És a dir, Compromís podria tenir, si volguera, un paper central a les negociacions. I encara (mala) sort que Rosana Pastor va acceptar marxar amb Podemos i no es va quedar amb Compromís, perquè aleshores, directament, ni tan sols Coalició Canària llevaria una total centralitat a la decisió del no-grup de parlamentaris valencians!

Malgrat que les sumes, doncs, no quadren del tot (clarament, Rosana Pastor no té una vocació política massa definida), és interessant pensar què passaria cas que quadraren. Seria capaç Compromís de fer de PNB, ço és, de votar el que fóra necessari amb l'única orientació d'aconseguir bones rendes per a Euskadi i per al seu autogovern? Els bascos, per posar només l'exemple més recent i cridaner, no han tingut problema a pactar amb un PP com el de Maria-

no Rajoy, que ni tan sols necessitava els seus vots més que per raons d'imatge, el "sí" a lleis com la de la reforma local, impositada així generosament a la resta dels espanyols, en bescanvi, això sí, d'una excepció legal que garantia que no fóra en cap cas d'aplicació a Euskadi. No hi ha cap dubte que, isca el Govern que isca a Madrid, el PNB allí estarà per deixar en manlleu els seus escons a la nova majoria cas que faça falta. A ca Compromís, al contrari, només una alternativa és possible i ja ho han deixat clar: ells estan disposats a donar suport a un Govern d'esquerres abans que ningú i pràcticament sense contrapartides.

Llàstima... amb la de coses que es podrien demanar! La llista és llarga i podria ser molt divertida: per exemple, el pagament d'una xarxa i serveis de trens de rodalia i regionals, amb tren de la costa Alacant-València inclòs, perquè els turistes europeus puguen pensar que no han canviat de continent en descobrir, com els passa ara, que hi ha unes comarques turístiques amb vora un milió d'habitants sense tren. I, com a guinda, volem túnel passant i parc central, així com Foment ha pagat sense problemes a tots els nacionalistes extorsionadors... no sé, com si això fóra, jo què sé... Múrcia!

Els *fenicis* d'aquesta nostrada Mediterrània hauríem potser de prendre bona nota de com de barat ix al Govern de Madrid de torn aconseguir el suport, fins i tot, d'un grup que es presentava per defensar, per damunt de tot, els interessos dels valencians i dient que no el manava ningú des de fora. Potser una mica més d'aquest conegut caràcter *noblote* i "recto, no amigo de las componendas" dels nostres amics del Cantàbric no ens vindria gens malament.

Professor de dret administratiu a la Universitat de València